

Lá Thư Miền Bắc California

LỜI RÀO ĐÓN: *Thơ này viết cho các AH ở xa biết chút tình hình công ăn việc làm, sức khỏe, sinh hoạt của anh em miền Bắc Cali. Chỉ có mục tiêu phác họa chút tin tức một số AHCC vùng Vịnh chưa đào sâu, xới mạnh vào cái riêng tư mỗi người. Cái riêng tư, thì để cho mỗi người tự viết về mình thì đúng hơn. Xin đừng ai viện cớ “cái tôi là cái đáng ghét” mà không viết. Mình không viết về mình thì ai mà viết? Vả lại thì có lẽ, “cái tôi là cái dễ thương nhất đời, là cái đáng yêu nhất trong thiên hạ”. Lá thư này không nói hết tất cả các AH vùng Vịnh, chỉ đề cập đến một số mà thôi, số còn lại, để dành cho lá thư sau.*

TÌNH HÌNH CÔNG VIỆC LÀM ĂN

Ba bốn năm liên tiếp, ngành Công Chánh tại California bị sao quả tạ chiếu mạng. Kinh tế xuống dốc, xây cất thu hẹp, nhà cửa giá xuống ào ào. Ngân sách dành cho ngành Công Chánh teo tóp lại. Nhiều nơi, dân chúng từ chối tăng nửa xu thuế mua bán để tân trang và mở rộng xa lộ, như quận Santa Clara chẳng hạn. Anh em Công Chánh phục vụ cho tiểu bang, quận hạt, thành phố, đều cảm được cái nóng của những đợt toan tính sa thải nhân viên, thu hẹp tổ chức. Cũng lo lắng chút chút cho đồng đều với cái lo của thiên hạ. Nhưng đâu rồi cũng vào đó. Đa số đều bình thân như vại. Nhà mới vẫn mua, xe mới vẫn đổi, con trai con gái vẫn dựng vợ gả chồng. Không hề hấn chi. Dù trong vài năm qua, anh em làm việc cho tiểu bang không được

tăng lương mà vật giá vẫn đều đều gia tăng, vẫn không có tiếng than thở nào. Lại còn nghe anh em bảo: “Còn có việc là mừng rồi. Lương cũng khá đủ rồi”. Cũng đã ba bốn năm nay, sinh viên tốt nghiệp Công Chánh không tìm ra việc, họa hoằn lắm mới có người tìm được. Tốt nghiệp xong phải đi làm những việc chẳng liên quan gì đến sở học mà kiếm sống. Nhiều sinh viên trở lại trường đi học ngành khác. Oan cho những AH nào lỡ khuyên con cháu theo học ngành Công Chánh nay kiếm không ra việc, chúng oán cho thấu trời. Vì cách đây 5 năm, người ta dự đoán rằng đến đầu thế kỷ 21 thì nước Mỹ vẫn còn thiếu rất nhiều kỹ sư Công Chánh. Dự đoán trật lất. Nhiều anh em tốt nghiệp không kiếm được việc làm, phải xin tự nguyện làm không công cho các cơ quan để tìm chút kinh nghiệm. Cũng không phải dễ dàng kiếm ra nơi nhận cho vào làm mà không trả lương. Oái oăm thay, đa số những người làm không lương này thì lại chăm chỉ, đáng hoàng, hăng hái hơn cả những người chính thức có lãnh lương. Không biết sau này được đi làm chính thức, họ có còn hăng hái như thế nữa không. Dù sao đi nữa, trong tương lai, họ vẫn còn có thể tìm được việc, chỉ chậm mà thôi.

May mắn thay trong kỳ bầu cử đầu năm 1996, dân California chấp thuận phát hành hối phiếu 1 tỷ đồng để tăng cường an toàn cho các công trình trên xa lộ chống động đất. Nghĩa là tăng cường móng, trụ, đà, các mối nối, chống lại chuyển động ngang, dọc của động đất. Có lẽ dân chúng xem truyền hình thấy Osaka

sụp đổ trong cát bụi, và chưa hết ớn hai cuộc động đất, một tại miền Bắc, một tại miền Nam Cali, cầu kiều sụp đổ cong queo. Không ai muốn đang lái xe phom phom trên xa lộ mà dừng một cái, cầu sập xuống chôn vùi như Tê Thiên Đại Thánh nằm dưới núi ngũ hành. Nghe một tý đồ thì nhiều, nhưng thực tế thì có lẽ chẳng đáng là bao so với nhu cầu, các công ty kỹ sư tư vụ mừng hết lớn, vì nhờ đó mà họ có thể sống còn, chờ thời. Họ cố ôm trọn gói một tỷ đồng công tác, không chia chác cho bộ Công Chánh phần nào cả. Bộ Công Chánh cũng vận động lấy 1/3 hoặc 1/4 kinh phí cho nhân viên của bộ. Nhưng chưa chắc đã được, vì các hãng tư rất mạnh thế chính trị, họ đóng góp tiền vận động bầu cử cho các dân biểu, nghị sĩ, và nhất là cho ông Thống Đốc tiểu bang. Ông này đưa ra dự luật tư hữu hóa tất cả các cơ quan công quyền, từ Công Chánh, Giao Thông, Cảnh Sát, Nhà Tù, Thuế Khóa, Xã Hội... Nghĩa là giao tuốt luốt cho tư nhân đứng ra đầu thầu lo điều hành tất cả việc mà xưa nay công chức lo (dự luật Privatization). Các nghiệp đoàn công chức chống đối dữ dội, nhưng các nghiệp đoàn này thì yếu địa và thiếu đoàn kết, thiếu hăng hái. Công chức già thì cho mình sắp về hưu, có bị thải hồi, thì các anh trẻ bị trước đã, ai chết mặc ai. Các công chức trẻ thì tiếc tiền nguyệt liêm, không đóng. Trong lúc đó thì tư nhân đổ tiền như nước vận động, và nhất là các vị dân cử, mang ơn nhiều các nhóm tư nhân đóng góp thì phải bình ai, khỏi nói, phần anh em công chức, nếu họ không tự lo cho họ thì thua là cái

chắc. Tư hữu hóa có lẽ cũng có nhiều điều tốt, mà cũng có nhiều điều xấu. Vì tư nhân khi làm xong công tác thì phải tay chạy, không còn trách nhiệm trong trường kỳ. Và lại, tư hữu hóa là mở đường cho hối mại quyền thế, tham nhũng, giao đặc ân đặc lợi cho bạn bè, phe nhóm. Kết quả bầu cử trong tháng 11 năm 1996 này sẽ ảnh hưởng rất lớn đến công ăn việc làm của công chức tiểu bang nói chung và một số lớn AHCC chúng ta đang là công chức tại Cali.

Mấy năm nay, ông giám đốc giao thông vận tải tiểu bang cứ bị nghiệp đoàn kỹ sư công chức kiện mãi, phải ôm chiếu ra tòa nhiều lần, có lần quan tòa hăm nhốt, vì đưa công tác chính phủ ra cho tư nhân đấu thầu. Mà ông giám đốc chỉ thi hành theo chính sách của thống đốc, thống đốc thì ủng hộ tư nhân. Nhiều dự luật được đưa ra để vô hiệu hóa kết quả bầu cử mấy chục năm trước, cấm đấu thầu các công tác công quyền. Có lẽ phe tư nhân lâu nay đói quá, nên tìm cách dành dứt công tác nhà nước để sống sót. Mà phe công chức cứ ôm khư khư lấy công việc, nên họ cố đưa ra những đạo luật ngược lại. Không biết, nếu phân chia đồng đều cho hai lãnh vực công tư, để hai bên có thể sống còn, thì có yên ổn hơn không. Nhưng dù sao đi nữa, thì hy vọng với 1 tỷ kinh phí, cơ may tuyển dụng kỹ sư mới cũng có nhiều hy vọng nhất là để thay thế những người về hưu, bệnh hoạn ngưng công tác.

SƠ LƯỢC TIN TỨC ÁI HỮU

Anh em AHCC Miền Bắc Cali có đến 165 người nếu kể theo danh sách. Bắc Cali xem như từ San Luis Obispo đến biên giới Redding. Vùng Vịnh San Francisco có hơn 75% trong số đó. Vùng bắc Vịnh 65 người rải rác trong các thành phố Union, Fremont, Hayward, Oakland, San

Francisco, vùng Nam vịnh thì có 37 người ở thành phố San Jose và Santa Clara, Mountain View, Milpitas. Nơi được gọi là trung tâm chính trị của Việt Nam tị nạn. Tại vùng Vịnh, các AH cựu trào từ VN qua có đến 72%, còn lại 28% là các AH trẻ. (Nếu xôn xồn khoảng 45 tuổi còn được gọi là trẻ).

Trên miền thượng du Fresno có tứ kiệt, mà trưởng lão AH Cung Tiến Công cưu Căn Cứ Hàng Không, lặn hơi kỹ, mấy năm nay anh em không hề thấy cái dáng hào hoa thuở trước. Hay là đã gác kiếm quy ẩn. Mà gác kiếm quy ẩn thì càng phải gần anh em nhiều hơn nữa chứ. Trong nhóm AHCC chúng ta, rửa tay gác kiếm cũng đã hơn 35-40% rồi chứ có ít đâu.

Xuống đến miền kinh kỳ Sacramento, thì vùng này có 36 vì sao, trưởng lão là Mẹ Hiệp và Gấu Thận Trọng NX Mộng. Mẹ Hiệp thì đã “thất thập cổ lai hi”, tuổi hạc càng cao thì càng hăng hái, bằng chứng là hai năm liền 1994, 1995 gồng mình gánh Lá Thư AHCC. Anh cho biết, mỗi LT trước khi phát hành, thì phải lấy nguyên một tuần nghỉ phép để hoàn tất. Một mình một ngựa tả xung hữu đột với nhà in, với bài vở, và réo gọi anh em viết bài. Cho đến khi thành hình thì giao cho nhóm phát hành. Tuổi cao thì mặc tuổi cao, chứ ra sân mà quơ banh thì nhiều anh em trẻ phải ớn đường banh thần sầu, độc không thua chi Sampras. Kể đến là Gấu Già Thận Trọng, tuổi thì già mà lòng thì trẻ như mười tám, hai mươi. Khi nào cũng đưa lưng gầy ra gánh vác việc xã hội. Nào là đứng mũi chịu sào phong trào hướng đạo tại Sacramento, nào là bữa cơm cho người không nhà, nào là ổn định các gia đình tị nạn mới tới. Có một lần, một bạn trẻ ở xa đến Sacramento phỏng vấn tìm việc, dù không quen biết trước, AH Mộng đưa đón tận

tình, đến nơi đến chốn, làm anh bạn trẻ cảm động lắm, nhiều năm sau còn nhắc mãi và cho rằng anh em trẻ bây giờ ít ai chí tình bằng các AH lớn tuổi. Sacramento còn có nhóm tư nhân bang, gồm các AH Tân, Dục, Vinh, Dự, mỗi tháng thường hay tụ họp hay nhậu chuyên quanh và thỉnh thoảng rủ nhau đem tiền lên Reno cúng tổ, hoặc đi cắm trại đó đây. Xuống đến vùng Bắc vịnh, các đại trưởng lão thì có Nguyễn Mạnh Hoàn, Tạ Huyền. AH Nguyễn Mạnh Hoàn đã 86 mùa xuân mà trông khang kiện như chưa tới 70 cái xuân xanh, dáng dấp gọn gàng, tiếng nói còn sang sảng, khi nào cũng tiếu lâm, vui vẻ. Nhờ ăn chay và ngồi thiền mỗi đêm nên rất ít bệnh hoạn. Đạo sau này, AH ít xuất hiện trong các buổi hội hè xa vì cuội ngựa sắt không còn vững nữa. Ngày trước, thì ai tới đâu thì AH tới đó, không thua một bước. Bài viết cho LT AHCC cũng tràn đầy hài hước ý nhị. Mỗi lần AHCC họp mặt mà thiếu AH Hoàn, thì xem như mất vui hết 20%. Còn AH Tạ Huyền mà anh em xem như “Hội Trưởng mặc nhiên” của vùng Vịnh, dù AH không nhận và anh em chưa bầu. Căn chi bầu bán, không bầu mà ai cũng công nhận thì còn quý hơn bầu đạt 100% số phiếu. Từ ngày về hưu cách đây mấy năm, có một thời sắc diện hơi xuống, nhưng nay thì đã thấy lấy lại bình thường. Dáng dấp vẫn bề thế như ngày nào đứng trên bục dạy môn “Xây Cất Phi Trường”. AH vẫn còn tham dự đều đặn các buổi họp mặt. Phải công nhận nhiều năm qua, AH rất có công và thiết tha xây dựng tình AHCC, và mỗi khi họp mặt xong, thì nhắc nhở lần tới ai lo tổ chức. Viết bài cho LTAH đều nhất có AH Ngô Trọng Anh, ăn chay trường mấy mươi năm nay, chuyên thuyết Pháp pháp, dạy cả giáo lý cho các sư nữa, AH thâm cứu Phật, gần

đây, không ngại tuổi tác cao, AH còn đứng ra gánh vác việc chung. Những việc này không ai làm thì biết bao giờ bọn Cộng Sản mới thôi ngồi xồm lên khổ đau của dân tộc. AH vẫn luôn luôn pha chút tiểu lâm vào câu chuyện, làm cho vui, và vấn đề bớt gay gắt, AH N.Đ. Sứ thì sau khi qua miền Đông theo công việc, nay đã về lại vùng Vịnh. Nguyễn đi rồi Nguyễn lại về. Bền an dưỡng tuổi nhàn tại Alameda, một vùng bán đảo nhiệt độ ôn hòa, ngày ngày lại đi đánh gôn, đánh quần vợt, thong thả rong chơi qua ngày tháng. Không lo âu, không bận rộn. Anh em nói, nếu AH Sứ nhận cầm Lá Thư AHCC vào năm 1997 thì không ai bằng, vì chung quanh có cả phù, hữu bất, hết lòng phù tá. AH P.N. Cơ thì cứ đi vào miền gió cát mãi, là một kỹ sư kỳ cựu dai dẳng nhất làm cho công ty nổi tiếng Bechtel. Nay thì AH ở miền Trung Đông, mai thì ở miền Hàn Quốc, Trung Hoa.... Những bước chân không mỗi một đó, đem cái kiến thức xây dựng phi trường ra phục vụ thế giới. Từ lâu không thấy bóng AH trong các buổi họp mặt, anh em nhắc nhở hơi nhiều. Khi nào AH có ở nhà, thì nhớ ghé mà thăm nhau một chút cho vui. Làm việc cho hãng tư thì có AH Tôn Thất Thiệu, kỹ thuật cũng giỏi mà thơ phú mơ mộng cũng giỏi nữa. AH là một trong những người đầu SE đầu tiên của vùng Vịnh, làm phó tổng giám đốc một hãng Consulting Engineer. Trông dáng dấp vẫn chắc chắn gọn gàng như lực sĩ, không có cái bụng ỏng như các bạn già khác. Khi nào cũng cười nói năng động và sẵn sàng viết nên thơ "hàng hàng châu ngọc, lời lời gấm thêu". Có thời AH vào thử làm công chức tiểu bang, nhưng chán cái không khí làm việc rề rề, bèn rũ áo từ quan (không phải để lên non tìm động hoa vàng ngủ say mà để quay cuồng chơi với nhân thế). Vì

công việc bên ngoài thử thách hơn, khó khăn hơn, vui hơn. Thi sĩ thường hay ưa nhàn, ưa làm biếng, thế mà ông thi sĩ này thì trái lại, không chịu nổi cái nhàn hạ. AH H.Đ. Lê cũng đang đầu quân cho một công ty tư vấn tại Oakland, AH có số đi, nên cũng đi dự hội nghị mãi, tuy làm gần Caltrans, mà anh em cũng rất hiếm khi thấy nhau. Làm việc cho các City thì có AH Trần Hữu Tất và Lê Mộng Hùng, Hoàng Đình Phùng và Trần Minh Trang. Không biết việc của City có gian khổ lắm không mà thấy hình hài của cả hai AH Hùng và Tất như chỉ còn có xương và da. Mà theo quan niệm Mỹ thì chỉ có xương và da thôi là đẹp, là lý tưởng, cứ nhìn vào các người mẫu ốm tong teo vêu vào chung trong tủ kiếng thì biết. Phải công nhận, để có cái bụng thề lê thì rất dễ, mà để thân mình thon thả thì vạn nan. AH Hùng rất có uy tín tại sở, kiêm nhiệm trị liệu tái sinh phế phẩm, một ngành nhứt đầu nhứt của thế kỷ chúng ta khi mà lớp ozon mỏng dần và trái đất nhiễm ô ứ nặng mà nguy cơ là con người không còn đất sống. Nghe nói AH vừa đọc chọn bài cho LTAHCC vừa nhả khói thuốc vừa nặn Tây Đầm mà tháu cáy giải trí. AH thì khi nào cũng hăng hái, nhiệt tình, việc chung không ai chịu làm thì AH sẵn sàng kẻ vai gánh vác. Còn AH Tất thì luôn có nụ cười hiền hòa dễ thương, có triết lý sống cởi mở, và lâu lâu họp anh em Karaoke, cất giọng trầm ấm áp đưa bạn bè về những vùng kỷ niệm xa xưa.... Trông bên ngoài thì khô khan, nhưng bên trong thì ướt rượt tình cảm. Dù có đau, rể, cháu nội, cháu ngoại đây đàn, mà đi đâu cũng nghe AH hát lâm thâm, "...lâu dài tình ái đó... chắc không có trên trần gian...". Như thế không biết nghĩa là sao. AH Trang là trưởng nữ AH Nhung làm việc cho City Oakland, nơi mà đội cầu Raiders vừa mới quay về tổ ấm,

AH vừa mới hân hoan lên xe hoa.

Mấy năm qua, AHCC vùng Vịnh mất đi ba đại trưởng lão chí tình là AH Hoàng Đình Cang, Vũ Bá Đỉnh và Nguyễn Lương Ngôn. Cả ba AH đều xem như thượng thọ, nhưng mất mát nào cũng đáng tiếc, nhất là các AH trên đều rất hăng hái sinh hoạt trong nhóm chúng ta. Bây giờ ở nơi tiền cảnh, không chừng lâu lâu cũng họp mặt Công Chánh.

Đồng đạo nhất là làm việc cho khu Công Chánh 4 California. Trên dưới 50 Ái Hữu. Có khoảng 50% anh em Công Chánh cũ bên nhà qua, 50% là anh em qua Mỹ mới học Công Chánh, gồm những người trước kia vì chiến tranh không có điều kiện theo học, hoặc các AH trẻ mới lớn lên. Tất cả đều thân thiện vui vẻ với nhau, không ai kèn cựa ai, không ai ghét bỏ ai. Khi có người mới vào làm, thì có đãi đằng ra mắt, để người mới bớt bơ vơ, bớt bơ vơ, và yên tâm thấy sau lưng mình cũng có lực lượng đáng kể yểm trợ, bớt ngại công việc lạ, vì có anh em bà con để học hỏi khi cần. Khi có người ra đi, cũng có tiệc tiễn đưa của bà con Việt Nam. Mỗi tháng anh em rủ nhau đi ăn trưa chung một lần sau ngày lãnh lương. Có khi một số anh em trẻ cao hứng, kéo dài cuộc nhậu cho đến chiều, lấy giờ nghỉ thêm, và cũng chưa đã, rủ nhau về nhà nhậu tiếp. Nhiều người nhận xét, không có nhóm nào có cái thân tình đó. Nhiều cơ sở sản xuất trong vùng, cũng có rất đông đảo VN làm chung, nhưng đa số không có được cái thân tình, đoàn kết như anh em AHCC tại khu 4 Công Chánh này. Vui nhất là nhóm "Bổ Phối" còn được gọi là nhóm "Khối Thuốc", trước đây, mỗi giờ nghỉ xả hơi là gần cả chục mạng họp nhau trước sân sở phun khói phi phèo mù mịt, tàn bay ngổn ngang, nói nói, cười cười vui vẻ. Anh em còn đóng tiền chung mua vé số, đánh cá Foot-

ball rất xôm, khi trúng cá thì đãi nhau ăn phở, nhậu nhẹt, vui lắm. Kể từ ngày sở tái tổ chức, nhiều anh em trẻ xung phong ra công trường và anh Ngô Hiệp qua đời vì bệnh ung thư, thì cả nhóm khói thuốc xem như tan rã, hàng ngày chỉ còn thấy AH Trần Đình Thọ trong giờ nghỉ, dáng gầy, im lặng cô đơn thả bộ bên đường, tay cầm điều thuốc, trông giống con cò lặn lội bờ sông, hay giống như chàng thi sĩ lãng mạn đang đi tìm vần thơ. AH Thọ làm việc hăng hái nổi tiếng, chăm chỉ, những hồ sơ kỹ thuật luôn luôn đúng hạn kỳ, không trễ nãi. Chị Thọ cũng làm việc cho Caltrans, nhưng đi công trường suốt ngày, hiếm hoi lắm mới thấy chị có mặt tại văn phòng, chị vẫn nhanh nhẹn, tháo vát, cũng làm việc rất hăng hái. Trong giờ nghỉ xả hơi mỗi ngày hai lần, trước đây khi nào cũng thấy bóng dáng AH Tô Đăng Quế, bệ vệ như quan huyện đi kinh lý, với gương mặt sáng sủa, da dẻ tươi tắn hồng hào chưa có nhiều nếp nhăn của tuổi già, thân hình vẫn còn gọn gàng so với những người cùng tuổi, AH đi bộ với nụ cười trên môi. Không ngày nào vắng bóng AH TĐ Quế. Đi bộ thể dục đều đặn và khi gặp anh em thì tiểu lâm cười vui. Nhưng kể từ ngày AH qua làm văn phòng khối xây cất, thì vì công việc nhiều quá, bỏ cả nghỉ xả hơi mỗi ngày, ăn trưa đôi khi cũng hấp tấp qua quýt cho xong, để trở về làm việc. Có lẽ vì tinh thần trách nhiệm cao, và theo AH thì vì công việc nó thúc sau mông, muốn cho xong đi, khỏe trí về nhà yên ổn, chứ công chức, thì không kịp cũng thôi, chứ có ai bắn giết gì đâu. Không bù trước đây, mỗi khi gần đến giờ ăn trưa là AH kêu gọi bạn bè um sùm. Năm bảy người ới ới gọi nhau, hẹn hò. Có người nói đùa AH Quế dùng 1/4 số lương để đãi bạn bè. Những khi AH hốt được tiền của Reno, Las Vegas

thì anh em còn một bao tử hơn nữa. Các sông bài bốc lột tiền thiên hạ nhiều, AH Quế hốt lại chút ít trả thù. AH cho biết, mỗi tháng đi thu tiền hội của các sông bài vài lần. AH thì đứng giặt máy lia lịa (cái máy mà ở VN bây giờ người ta gọi là “Tèn Cướp Một Tay”), còn phu nhân thì không thích trò đen đỏ, nên đi theo chỉ để cầm tiền cho AH mà thôi, và nhắc nhở đừng thức quá ba bốn giờ sáng mà hại sức khỏe. AH Quế dự định về hưu trong vòng non 2 năm nữa thôi, nhưng trước khi về hưu thì tự nhiên rơi vào một nơi quá bận rộn, biết đâu đó cũng là cái nguyên nhân tốt, để dứt khoát mà về hưu, an hưởng ngày tháng còn lại, nếu công việc nhàn hạ quá, thì đôi khi không muốn về hưu làm chi, nói như những cụ già trong sở, về hưu thì ở nhà còn mệt hơn đến sở, vì ở nhà vợ bắt dọn vườn, hút bụi, nấu ăn, sửa nhà cửa, thế thì vào sở, nhàn hơn và công việc nhẹ nhàng hơn. AH Quế vừa làm một cuộc Tàu du hơn 3 tuần cùng với một nhóm bạn bè, đi thăm một mạch 8 tỉnh Trung Hoa. AH nói, chiều bà xã mà đi, chứ nghĩ đến đường xa vạn dặm, ăn ở không tiện nghi bằng ở nhà, mà ngán. Giá như mà bà xã bằng lòng, bà cứ đi với bạn bè, để AH đem 5000 đồng lên Reno mà quần thảo với “tên cướp một tay” thì quá thú. Nhiều cụ làm lâu năm, về hưu thì lãnh hơn 100% (vì có tiền an sinh xã hội thêm vào), thế mà vẫn lụm cùm đi làm cho đến ngày chết luôn. Trong sở, muốn biết tin tức gì thì cứ điện thoại hỏi AH Trần Sĩ Huân. Tin gì cũng không qua khỏi tai AH. Anh em có báo đọc dài dài cũng nhờ AH, và phong cho làm bộ trưởng thông tin tuyên truyền. Khi có tin tức mới lạ, hấp dẫn, thì AH sao chuyển quanh thông báo cho anh em. AH Huân trông dáng dấp còn mạnh khỏe, trẻ trung hơn tuổi tác, bụng chưa xề, dáng đi còn mau mắn. Ăn

uống cũng nhiều, ngủ cũng nhiều. Nếu nói ăn được ngủ được là tiên, thì AH cũng thành tiên ông rồi đó, vì có khi AH đi ngủ lúc 6:30 giờ chiều, và thường là 7 hay 8 giờ tối. Người xưa còn phải thấp đuốc đi chơi, AH thì tắt đèn sớm ngủ cho đã. Có người hỏi sao AH Huân bí quyết khỏe mạnh, thì AH nói “Cứ tứ khoái cho đều, cứ nhất nhất nhất độ thì lương y bất đáo gia”. Từ ngày AH Nguyễn Mạnh Điềm ra công trường, thì văn phòng AH Huân vắng lặng hẳn, buồn hẳn, không còn nghe tiếng thảo luận chính trị sôi nổi trong những giờ giải lao và giờ trưa. Nay thì đã thấy AH Huân đi bộ trong giờ giải lao với AH Nhung mỗi ngày. Đi bộ chuyên cần có cặp bài trùng Lê Ngọc Diệp và Nguyễn Văn Định. Hai anh cứ thông thả, đứng đĩnh, với dáng điệu rất chỉ nhàn cư. Trưa nào cũng xuống phố Tàu, lũng thũng dất nhau đi, vừa đi vừa nói chuyện tiểu lâm cười chum chim. Hai AH thường ghé thư viện Á Châu mượn sách truyện VN về nhà đọc. AH Định thì tương đối thân thể gọn gàng, dáng dấp như hai mươi năm trước, với nụ cười hiền lành, AH nhận làm thủ quỹ cho ban phụ trách Lá Thư AHCC, tưởng không có gì, thế mà công việc rất nhiều, nhận tiền, vô số, đi ngân hàng, báo cáo, trả lời, lắt nhắt công việc tới hoài, cũng bù đầu lắm. AH Diệp dạo sau này nhờ tập thể dục tại phòng tập mỗi ngày một giờ nên trong gọn gàng ra, khác với trước đây xờ xề, cái bụng ông phì nay thon lại, cái ngực lép xưa nay nở nang ra, trước kia trông bệu lăm, nay thì thân thể rắn chắc. AH cho biết nhờ tập thể dục mà máu cao trên 200 xuống đến mức bình thường. AH cho biết, trước đây mỗi ngày đi làm về là mệt phờ, thân thể rã rời, hai mắt mở không ra, chỉ muốn đi ngủ. Nhưng sau khi tập thể dục về, thì cảm thấy khỏe mạnh, tươi tắn, và muốn thức đêm đọc sách

với tinh thần sáng khoái. Có người cho AH biết, sau khi thể dục, cơ thể tạo ra một loại kích thích tố, làm tinh thần và thể xác năng động trở lại. Bởi vậy, nên những người có hoạt động, thức đêm không biết mệt. Không hoạt động thân thể, thì xuội luôn. Khi có ai hỏi về ích lợi về tập thể dục tại phòng tập, thì AH Diệp thao thao bất tuyệt như gãi đúng chỗ ngứa. Người ta nghĩ AH có cổ phần hùn hạp làm ăn với các phòng tập, hay ăn hoa hồng chi đây, mà quảng cáo hàng thế? AH nói rằng: “Tôi có hùn hạp chi với các xưởng làm xe lăn, hay các nhà đòn mà bảo tôi phải ngậm miệng”. Họ hỏi tiếp rằng: “Anh giờ đây mạnh khỏe như vậy thì chắc là bà xã... hài lòng lắm”. AH cười hà hà: “Bà xã tôi thường bảo, trong đời tôi chỉ có một ‘yếu điểm’ thôi. Trước kia “yếu điểm” là cái điểm xuội lơ (vì yếu), bây giờ thì ‘yếu điểm’ là cái điểm trọng yếu cứng ngắc”. Lại cái AH này, thân xác thì tráng kiện mà đầu óc thì lẫn lộn, không phân biệt được cái trước kia, và cái bây giờ. Một lần hai AH Diệp, Định đi qua phố Tàu, bỗng có một ông nhào đến ôm chầm hai AH mà rối rít hỏi thăm: “Các anh là HO mấy?”, làm hai AH lúng túng không biết trả lời sao cho người đối diện khỏi bẽ bàng. Có lẽ ông này thấy hai AH ăn mặc giản dị, mà da dẻ cũng mịn mà nhờ phơi nắng nhiều, nên tưởng là HO ở VN mới qua. AH Diệp vẫn là một kho tiểu lâm di động, sáng ra gặp AH Diệp là có ngay một chuyện cười để điểm tô cho một ngày vui, may mắn. Nhiều anh em AHCC hỏi sao lâu quá, không thấy bài viết của AH Diệp trên LTCC, AH có giận hờn chi anh em không. Thật ra thì không giận gì ai cả mà vì anh em chưa réo gọi đúng mức cho AH bỏ thì giờ ra viết. Phố Tàu cũng là nơi mỗi buổi trưa AH Trần Bá Quyền hấp tấp đi về,

tay ôm một bao video phim truyện, hỏi thứ gì, thì cho biết là “Bao Công Kỳ Án”, cả mấy tháng mà ngày nào cũng Bao Công Kỳ Án thì không biết cái chuyện ông Bao Công này nó dài lòng thông đến đâu. AH Quyền thì ngoài thể xác to lớn, còn ăn to, nói lớn, đi xa chừng vài trăm thước còn nghe giọng nói sang sảng. Có lần ăn thịt nướng trong vườn AH NX Hoàn, một chị AHCC hỏi chị Quyền: “Anh ấy khỏe mạnh như lực sĩ thể vận hội, chắc việc gì anh ấy cũng làm không thua chi lực sĩ cả, phải không chị?”. Chị Quyền đỏ mặt lên, và cúi đầu xuống nói nhỏ nhỏ: “Đúng chị ạ. Anh ấy mạnh lắm, giống hết lực sĩ thể vận hội. Cứ 4 năm mới có một lần, mấy cháu của em đều cách nhau đúng 4 tuổi cả. Năm nay là Atlanta 96, thì phải đợi đến thể vận hội 2000 chị ạ.” Chăm chỉ thì không ai bằng AH Quyền, lo công việc sở như việc nhà. Chăm lo việc gia đình nhiều nhất là AH TT Ngọ, qua Mỹ trước, độc thân bất dãi dĩ, làm thân gà trống nuôi con, như con chim tha mồi nuôi con khôn lớn, chăm sóc từ miếng cơm manh áo, việc học hành, tiền bạc, xe cộ, sức khỏe. Chăm sóc còn kỹ lưỡng hơn cả nhiều bà nội trợ đảm đang. Phần thì nuôi con, phần thì thương nhớ bên nhà, không bao giờ thấy AH có chút da thịt đầy đặn, mà chỉ là da xương. Thế nhưng không ai nấu phở ngon bằng AH, bí quyết riêng khó truyền. Không những phở ngon, mà bánh lá, bánh bột lọc cũng ngon hết xẩy, nhiều lúc AH mời bạn bè đến ăn, họ tưởng như AH có giấu bà tiên trong trái thị như chuyện Tấm Cám. AH còn cả tự đóng bàn ghế cho hợp với sở thích và nghệ thuật riêng tư của mình. Bàn ghế rất mỹ thuật, tất nhiên, giá thành đắt hơn mua bên ngoài nhiều lần. Mấy năm qua, cục mặt của AH không được yên ổn, cứ quấy rầy mãi, AH bèn quảng đi cho

khỏi mệt. Tuy không được khỏe lắm trong thời gian làm Lá Thư AHCC số 67, AH Ngọ đã âm thầm đóng góp nhiều công sức hơn tất cả các anh em khác. AH chỉ muốn làm mà không nói ra. Bản cập nhật danh sách AHCC vừa qua, là có 90% công của AH Ngọ đóng góp. AH đã hy sinh rất nhiều thì giờ để biên thơ, thay đổi địa chỉ, liệt kê theo thứ tự abc, theo từng vùng, thay đổi cách in nhiều lần, để có bản in cuối cùng đó. AH Ngọ không tu mà cũng gần đắc đạo, gác bỏ chuyện thế gian ngoài tai, ai làm chi mặc ai. Cởi bỏ âu lo. Đêm nằm xuống chừng hai ba phút là ngủ say một giấc cho đến sáng mà không cần đồng hồ báo thức. Chỉ có chị Ngọ là trần trở lo lắng không ngủ được, vì cứ suy nghĩ mãi rằng, ngày mai không biết nên nấu món gì ngon cho chồng ăn. Chỉ thế thôi mà đêm nào cũng mất ngủ. Có thân thể thon gọn nhất là AH Trần Đức Thuận, mình đây, không cần kiêng cử gì cả, ăn uống xả láng, trưa nào cũng xôn xao cùng các bạn trong sở, kiếm tiếm ăn nào cho khoái khẩu, đó cũng là một cái thú trên đời mà nhiều người không dám hưởng. Không bao giờ thấy đi phố Tàu buổi trưa là AH HT Giảng, AH Giảng thì mập mạp, hồng hào, béo tốt như ông thần tài, nhất là khi cười. Mỗi buổi trưa, AH đi bộ quanh hồ Merritt một vòng, đi tất ta tất tuối, đi thật mau, vòng hồ dài cũng khoảng ba dặm rưỡi (khoảng 5,5 cây số). AH Giảng rất khoái đầu tư nhà đất, AH cũng có bằng mua bán nhà, và nhờ vậy, mà nay đã có hơn tám cái nhà. AH Giảng rất có công trong việc phát hành lá thư AHCC số 67 với một thời gian kỷ lục, anh em thấy công việc quá nhiều, đề nghị phụ giúp, AH nói, tôi đã không nhận thì thôi, khi nhận thì tôi làm cho đến nơi đến chốn, anh em cứ yên tâm. AH đã huy động vợ con, dán nhãn, bỏ phong bì, đóng

dầu, khuôn vác đến bưu điện, chỉ trong một tuần là gói đi hết. (Ban đầu có AH sợ hai tháng chưa chắc đã gói đi được). Thật đáng phục tài tề gia của AH, và phục hơn cái đức tông phụ của chị Giảng. Nói đến nhà, thì không ai xây cất sửa chữa nhà cửa giỏi bằng AH NX Hoàn, AH say mê kiến tạo nhà hơn cả football, basketball, mê hơn tất cả mọi thứ giải trí trên đời. Cứ nhìn cái vườn của AH, cũng như vườn ngự uyển, có suối nước thiên nhiên reo róc rách, có đường đi trải đá, hai bên cây cỏ, lá hoa, có hòn non bộ, với ông câu, đủ ngư tiêu canh độc, và nhà vọng cảnh, sàn gỗ rộng rãi có thể ngồi cả vài chục người, ngoài vườn cũng có hệ thống âm thanh, âm nhạc véo von. Vườn AH có nhiều cây thông tùng cao vút, che bóng thâm u. Cần chi phải lặn lội lên tận công viên quốc gia Yosemite mới hưởng cảnh thiên nhiên cây cối thâm u? Cứ mặc võng nằm trong vườn này, nằm nghe chim líu lo, nghe nhạc văng vẳng, thì cũng không cần bắt chước thi sĩ Phạm Thiên Thư ngâm câu: “Ngày xưa có gã từ quan, Lên non tìm động hoa vàng ngủ say”. Cũng như AH Giảng, AH NX Hoàn làm chủ rất nhiều đơn vị gia cư, AH nói, làm landlord, đôi khi cũng lo lắng, chứ không phải ngồi gác chân mà thu tiền của thiên hạ đâu. Nhưng lúc mua nhà mới và sửa chữa thì bận rộn lắm, có người ở cạnh nhà nói rằng, đôi khi đã ngủ mấy giấc rồi, mới nghe xe của AH Hoàn về nhà. Và khi đó AH mới bắt đầu ăn tối, tắm rửa. Tuy bận rộn là thế, AH không bỏ sót một phim bộ nào, và nghe nói AH thu lại cả mấy chục cuốn phim Bao Công. Trông dáng AH không mập không gầy, có sức khỏe, chỉ có đạo mạo cao, mỗi sáng tập thể dục, chạy bộ, nên nay đã bình thường, AH rất tốt với bạn bè, láng giềng, ai có nhờ gì thì mau mắn, nồng nhiệt làm giúp

ngay, bất kể khó khăn, ngày đêm. Điều đáng nói nhất là vùng Vịnh có “thập hiệp” đồng song. Chín AH ra cùng một khóa là Hoàn, Quyên, Giảng, Diệp, Định, Thịnh, Thiều, Tất, Hùng, Lễ. Năm AH Giảng, Hoàn, Quyên, Diệp, Định đều làm chung một sở, và ngồi rất gần nhau. Nhiều anh em Công Chánh trẻ tại vùng Vịnh cũng hốt khá bạc các nhờ đầu tư nhà cửa. Mua nhà cũ, sửa chữa lại rồi cho thuê lấy tiền hàng tháng. Như AH TB, mua một lô đất khu nhà chấy, trong 4 tháng, bán lời ngay 40 ngàn, AH mua một khu Apartment, mỗi tháng sau khi trả hết chi phí, còn thu vào khoảng 3 ngàn, AH nói rằng, chỉ cần mua thêm một căn như vậy nữa là về nhà đi chơi. Mới ngoài ba mươi tuổi đã về hưu. Một AH khác mua một căn lầu 2 đơn vị gia cư, mua đúng lúc chủ nhà muốn dọn về Nam Mỹ mà nhà thì không bán được vì không ai mua, lý do là móng nhà bằng gạch, phải thay lại bằng móng bê tông tốn năm sáu chục ngàn, không ai dại gì mua, mà không ngân hàng nào cho vay tiền nếu chưa làm lại móng nhà. Căn nhà bán rẻ như đem cho, AH quảng luôn mấy chục ngàn tiền mặt, sơn sửa đại khái, không cần thay móng, đem cho thuê, mỗi tháng thu vào 1500 đồng, chỉ cần trong mấy năm thôi, là thu lại vốn, sau đó thì lời. Sau này, chỉ cần bán đám đất thôi cũng đủ lấy lại vốn. Một AH khác, mua căn nhà hư nát, bỏ ra 50 ngàn tự tay tân trang lại, trong vòng 6 tháng, ngân hàng đến định giá, thì lời được 70 ngàn đồng. Mấy AH đó, vẫn ngồi rình chờ dịp may, và nếu chịu khó lòng tìm thì nó đến. Không biết chừng 20 năm nữa thì các AH đó giàu có đến thế nào, không ai biết được. Một số các AH khác thì ngoài công việc tại sở, còn bỏ rất nhiều thì giờ lo việc xã hội. AH Trần Quốc Hùng, Nguyễn Hữu Hùng, Nguyễn Công Thành thì trong

gần 10 năm nay, lo cho trường Việt ngữ Âu Cơ tại San Francisco, lo tổ chức, kêu gọi giáo sư, kiểm trường ốc, soạn bài, kêu gọi bà con đóng góp, lo dạy, lo sinh hoạt học sinh, đủ trăm thứ việc linh tinh, các AH làm việc không mệt mỏi. Hy sinh khá nhiều “xương máu”. Đền bù thì chẳng bao nhiêu ngoài cái an ủi rằng con em còn nhớ đến cội nguồn dân tộc. Có lẽ vì hy sinh nhiều nên vong linh mẹ Âu Cơ đã đền bù cho AH TQ Hùng và NC Thành mỗi người một người bạn trăm năm cũng là cô giáo dạy Việt ngữ. Hy sinh cho cộng đồng nhiều nhất là AH TĐ Tân, vừa lo cho trường Việt ngữ vùng Đông Vịnh, vừa lo cho giáo xứ, vừa lo cho các hội đoàn thanh niên, AH Tân còn người lại dưới nhiều gánh nặng cộng đồng, mệt nhọc nên người gầy nhom, ăn uống cũng ít ỏi, chỉ tắm bỏ bằng hơi bia mà thôi. Nói về cơ thể hao mòn, thì phải kể đến AH LV Cuối, đi công trường nắng nôi mệt nhọc, da dễ sạm màu sương nắng, chỉ còn nắm xương da, nhìn AH, có bạn nói trông như ở bụng biển mới ra, hay đi tù cải tạo CS lâu năm mới về. Trông bên ngoài thì thế, nhưng bên trong thì một bụng tràn đầy thơ văn dào dạt, thi sĩ Thương Hoài Nhân, thường hay làm thơ tặng anh em. Ngoài ra, lại còn có giọng ca cải lương rất mùi, rất thấm, mà AH hay cảm xúc sáng tác trong những lúc hồn nghệ sĩ xúc động trước cảnh và tình. Đừng thấy bên ngoài mà tưởng là người khô khan, trái tim AH Cuối lai láng tình cảm, cho nên mỗi lần ca cải lương, thì ca chưa đến câu thứ hai thì đã xúc cảm nghẹn ngào mà nước mắt rưng rưng không tiếp tục ca được nữa. Trong nhóm trẻ, gồm có các AH Nam, Thống, Tuấn, Từ Thành, Tiếp, Tân, Quan, Doanh, Hân, 3 anh Hùng, đều đang trên đường tiến lên trong nghề nghiệp, đa số đều chăm chỉ và làm việc giỏi

không thua ai cả. Nhóm vầy đâm thì có 8 AH là Linh, Hạnh, Cúc, Thu Vân, Bích Vân, Ngọc, Tiên và Uyên. Ba trong 8 người của nhóm này có chồng làm chung sở tại Caltrans. AH Cúc thì trưa nào cũng hồn hển chạy bộ quanh bờ hồ, chồng chạy trước, AH Cúc tắt tuổi chạy theo sau. Nhờ chạy nên thân thể càng ngày càng thon gọn lại như thời còn con gái. AH Hạnh thì quanh năm bốn mùa trang bị áo ấm, đi vớ cao, không cần biết trời nóng hay lạnh, nhiệt độ có lên cao đến 90, 95 độ cũng thế mà thôi. AH Thu Vân có chồng Mỹ mà tiền kiếp của anh là VN. Anh sinh ra và lớn lên tại Mỹ, còn rất trẻ, nói tiếng VN rành rẽ và dí dỏm không thua chi cô Ý Lan bên Anh quốc. Trong nhà thì ba đứa con và bố mẹ nói tiếng VN hoàn toàn. Mấy đứa con mặt thì Mỹ chạy, mà nói rất tiếng Huế. Không phải như vài gia đình VN khác, nói vừa ngọng vừa bập bẹ, mà cả nhà đều nói tiếng Anh, để con cái không biết tiếng VN nữa. Có thời anh chồng chị Vân còn đi dạy Việt ngữ cho các trẻ em VN. Có lần anh nói: “Người mình thì thích mua xe Nhật, còn Mỹ thì họ thích xe Mỹ hơn”, hoặc nói, “Có công mài bù lon thì có ngày nên kim”. Ông bà ngoại của các cháu bé khi đến Mỹ lo không biết làm sao chuyện trò với các cháu, thì, ngạc nhiên thấy trong nhà Mỹ mà toàn nói tiếng VN mà thôi. Anh còn ham đọc lịch sử, văn hóa VN. Có một AHCC gặp anh trong thư viện Á Châu, khu sách VN, AH hỏi bâng quơ rằng, “Có biết đọc không mà đứng đây”, anh mau mắn trả lời “Biết chứ”. Anh cho biết anh thích đọc “Tuần, chàng trai nước Việt” của Nguyễn Vỹ. Còn AH Uyên, thì đừng ai thấy một cô Mỹ nho nhỏ, tưởng không biết tiếng VN mà nói tiếng VN không kiêng dè thì hớ. Có lần AH Uyên và AH Hạnh xuống phố San Francisco, mấy cháu

bé VN trên xe buýt kháo nhau: “Ê bây ơi, cô Mỹ kia nói chuyện bằng tiếng VN hay và tếu quá”. Hai AH Uyên và Tiên đều còn độc thân. AH Hoàng Gia Thụy bốn năm trước xin về làm việc tại Trung Ương Sacramento, mỗi ngày vó câu muộn dặm đi về. Nay thì chán đường xa, về lại vùng Vịnh. Vườn nhà của AH cũng đầy cây trái 4 mùa, có vông mắc nằm đu đưa dưới dàn nho. Có cả thác nước chảy từ sườn đồi xuống hồ cá trong vườn kiểu Nhật. Tại đây, AH thường hay họp Thân Hữu Điện Lực đón tiếp anh em từ xa đến chơi. Chính nhờ lao động vinh quang cho cái vườn mà từ một thân thể xò xề và cao máu trở thành gọn gàng thon thả hơn, mạnh khỏe hơn. Nhóm AH Caltrans trấn ngoại biên tại San Jose gồm có, AH ND Thịnh, NM Điềm, H Quế, ĐD San, ND Tuấn, MĐ Phụng, mười năm nay ở xa mặt trời cũng đỡ hơi nóng gay gắt. AH Thịnh thì khi nào cũng vui vẻ, không làm mất lòng ai, ai nhờ gì cũng vui vẻ giúp. Nhất là trong vụ in lá thư AHCC, AH liên lạc đi về nhiều lần với nhà in, kiêng mấy chục thùng báo nặng nề, mà không một tiếng kêu than. Đã làm thì làm vui vẻ, với tinh thần đó, làm anh em cũng phấn khởi. AH Huỳnh Quế thì ngoài việc sở, còn hoạt động thêm ngành địa ốc trong ngày thứ Bảy, Chủ Nhật. Những năm trước, khi ngành địa ốc lên cao, thì AH Quế cũng bận rộn lắm. AH ĐD San thì nhất thiết làm người Việt trầm lặng như thuở còn đi học, ai làm gì thì làm, nhất thiết ta im lặng cho khỏe. Một số anh em AHCC tự làm chủ lấy mình như AH TQ Tịnh thầu xây cất, sửa chữa nhà cửa. Công việc rất bận rộn, khi nào cũng thấy không có thì giờ rảnh rỗi, tuy vậy, nhưng tại nhà vẫn tổ chức tiệc tùng, ăn uống họp mặt anh em đều đều, dù chị Tịnh lo điều hành tiệc giặt ủi hấp tấp, mỗi tuần chỉ có

một ngày nghỉ Chủ Nhật mà thôi. AH VN Thành thì sinh hoạt ngành địa ốc, cũng rất bận rộn, dù bận rộn, AH cũng vừa làm lễ thành hôn với AH Hương. AH Hương cũng làm ngành Công Chánh tại VN, nói chung thì làm thương mại, thì có rất ít thì giờ nhàn rỗi, nhưng mỗi lần có họp mặt, anh em đều tham gia đều đặn. Ban Phụ Trách Lá Thư AHCC tại miền Bắc Cali gồm có anh LM Hùng lo tổng quát, anh NV Định lo tài chánh, anh ND Thịnh lo in, anh ND Duật thì lo sửa bài in, phần này cũng không dễ gì, vì phải sửa đi sửa lại đến 3, 4 lần mới đem in. AH Ngọ và Thiệp thì lo thu thập bài viết, nếu bài viết là văn nghệ, bình luận, không phải là bài viết về đời sống anh em, thì giao cho 4 AH đọc để xin ý kiến. Bài chọn đăng dựa theo thứ tự ưu tiên của số ý kiến thuận. Những bài chưa đăng kỳ này, thì sẽ xếp vào kỳ sau. Nhiều anh em hỏi tại sao Lá Thư số 67 này không có bài của AH Thiệp viết, thì được trả lời là vì kỳ này có nhiều bài giá trị của anh em khác viết rồi. Khi nào thiếu bài quá, thì anh em mới cần đến bài viết của AH. Cũng có một số rất nhỏ các AH khác, trốn biệt và tránh né họp mặt cùng bạn bè CC, càng ngày càng xa anh em. Nếu đừng mong ước chút lợi lộc khi họp bạn, và quan niệm gặp nhau cho đỡ buồn trong đời sống tha phương thì thấy dễ dàng hơn, thăm viếng nhau mà không cầu lợi. (Đừng hỏi gặp các anh có lợi gì cho tôi mà tôi phải đi, cuộc đời có nhiều thứ quý hơn tài lợi). Tất cả AHCC vùng Vịnh có nhiều nhóm khác nhau, nào là nhóm “Bổ Phối”, nhóm “Ăn Nhậu”, nhóm “Tuổi Vàng” nhưng đặc biệt nhất là nhóm “Thập Quái Tạng” (còn có ngoại hiệu là Mười Cọ Ngự Lâm Pháo Thủ, hay Mười Liệt Sĩ). Họ tự xưng là YAMAHA (già mà ham) tất cả đều học chung một khóa Công

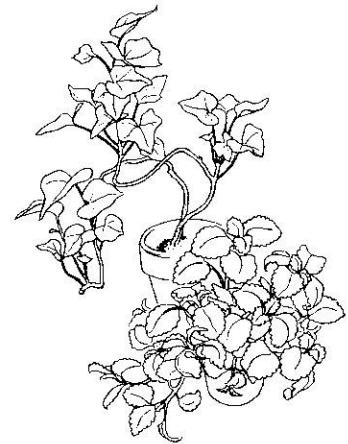
Chánh vào thập niên 1950, lại có người là bạn chơi từ thời tiểu học, trung học, có người là anh em rể, họ quen biết nhau trên dưới 45 năm, tất cả đều thuộc lứa tuổi lão niên, trên dưới 60. Đều có cháu nội cháu ngoại cả rồi. Đó là nhóm bao gồm các AH HĐ Lễ, LM Hùng, TT Thiệu, TH Tất, NV Định, TB Quyên, HT Giảng, ND Thịnh, NX Hoàn, LN Diệp. Họ có rất nhiều điểm chung mà các chữ “tất cả” sau đây gói ghém: Tất cả đều cư ngụ trong vùng Vĩnh, nhà cách nhau không quá nửa giờ lái xe; tất cả đều may mắn trở về lại ngành Công Chánh cũ. Họ không có mặc cảm gì với nhau nên rất dễ thân tình hơn. Sinh hoạt của nhóm rất khăng khít, điều hòa. Tất cả tóc lưa thưa bạc tiêu muối, mà muối nhiều hơn tiêu, chưa ai hối lợi trọc đầu. Một trong những vị đó có lần phát biểu: “Mái nhà mùa đông tuyết lốm đốm như mái tóc chúng tôi, nhưng đừng quên là bên trong lò sưởi vẫn ấm ỉ cháy, và không chừng có khi là cả hỏa diệm sơn nữa đó”. Có vị còn nói, “Đây là xứ tự do, ai muốn để kiểu tóc gì cũng được, tóc dài, ngắn, punk, búi tóc, bù xù... chúng tôi thì để kiểu tóc thưa mà, có còn hơn không”. Tất cả đều chưa ai để râu, vì chưa cần thiết, chưa tới lúc bắt buộc, như một câu than phiền của một vị nữ lưu: “Nhà em nay xuống quá rồi, chẳng còn cơm cháo gì được nữa, may mà còn được... bộ râu”. Tất cả gọi nhau bằng “mày tao” hay “toa moa” hay “cha...”. Không bác bác tôi như người Việt thuần túy ở tuổi họ. Họ chỉ xưng anh, bác, với người lạ mặt và kẻ bên đường. Tất cả đặc biệt đều nói giọng Nam, dù họ có đủ Trung Nam Bắc, và không bao giờ ni, mô, tê răng rứa với nhau. Tất cả đều ăn mặc giản dị như một chuyên viên bên nhà trước 1975, không chải chuốt, không “formal” lắm, mà cũng không phóng túng quần Jean áo thun

như các bạn trẻ. Tất cả đều thích nhạc Việt Nam, nhạc tiền chiến, nhạc tình, miệng thường ngêu ngao năm ba câu hát. Họ gọi các ca sĩ bằng tên rất là tình tứ như Thái Thanh, Lệ Thu, Thanh Thúy, chứ không như các đám trẻ gọi là bà Thái Thanh, cụ Lệ Thu, dì Thanh Thúy. Nghe họ nói mà như tiếng kêu “tình ơi là tình”. Biết đâu ngày xưa cũng đã... một thời. Tất cả đều không uống rượu, dù là bia, nếu buổi chiều còn làm việc sở. Tứ đồ tường thì thấy không có hai thứ, còn hai thứ kia thì có chẳng là bà xã họ rõ. Tất cả đều còn khỏe mạnh nếu trông ngoại hình. Chỉ biết có lần hai ông hỏi nhau: “Toa thuốc Mao Trạch Đông mày cho tao không hiệu nghiệm chi cả”. Ông bạn đáp: “Mỗi ngày một ly, mỗi ly giá 25 xu, thì hiệu nghiệm theo kiểu 25 xu, chứ đòi hỏi chi nhiều, ty nạn mà đòi hỏi quá thế?” Không thể nói họ luôn luôn tâm đầu, ý hợp, nhưng không ai khen ai, chê ai, kính phục ai, nhưng họ luôn luôn bình vực nhau, nếu không nói là về hòa với nhau. Phu nhân một vị bày tỏ quan niệm về việc này: “Mấy ông giấu chuyện cho nhau như mèo giấu phân ấy mà. Bạn của anh ra sao thì anh cũng vậy, do đó, đối với mấy ông, thì ông nào cũng tốt cả, cũng ngon lành cả”. Có người nói, gặp cả đám họ thì chán chết, vì ai cũng cùng một ý, cùng phản ứng, cùng bình vực, cùng lập trường”. Mỗi khi có tiệc tùng, đám cưới, thì các bà xã xê ra các bàn khác, cho các ông tụ họp nhau cùng chung bàn, để nói nói cười cười tự do, không ai kiểm soát, không ai nhéo chân nhắc khéo. Đừng có ai ngạc nhiên thấy đi tiệc mà ông bà ngồi riêng bàn. Phu nhân của một AH nói: “Có lần đi chơi miền núi, mượn hai nhà chòi (cabin), mà các ông lừa chúng tôi về một chòi, các ông ở riêng với nhau, làm chúng tôi cả đêm không ngủ được vì sợ gấu”

(làm như mấy ông ngon lành có thể vung một đá chết gấu không bằng). Một chị trong lúc tiểu đàm với một thành viên của nhóm, nói về phu quân rằng: “Ảnh là chồng tôi, chung sống mấy chục năm tôi còn không hiểu nữa, thì anh làm sao hiểu nổi ảnh”. Anh bạn đáp lại: “Chị làm rồi đó, tôi quen biết ảnh trước chị cả mười mấy năm kia mà, thì tôi phải hiểu nhiều hơn chị chứ”.

Nói chung, đa số anh em Công Chánh vùng Vĩnh đều có cuộc sống tương đối vững vàng không thua kém ai, và tương đối có tình đoàn kết gắn bó.

Bài viết chung: “Ngọ, Hoàn, Quyên, Diệp, Thiệp”

Thư Tín AHCC Khắp Nơi

(tiếp theo trang 32)

hết.

Mong sao các AHCC toàn thế giới liên-lạc thường-xuyên với Ban Phụ-trách để có nhiều tin-tức AH, và Ban Phụ-trách hàng say khích-lệ hơn vì mối quan-tâm của bạn bè Năm Châu.